

tulla, sest et Anu isa selle vastu saab olema. Selle pärast ei läinud ta ka toa juure.

Teisel pühapäeval aga läks Põlluotsa peremees kiriku, ja Anu jäi kodu talitust talitama, sest kodu ei mõinud mitte ilma ülewaatusteta jääda. Eht küll isa oli ära feelanud, et Anu ei tobi sauna juure minna ega Mardiga kofku saada, siiski läks ta, kui talitus otsas oli, oma Marti vaatama, selle pärast olla ta omale ju ette oli mõtnud, sest seda armastuse sile on kofku sidunud, neid ei wõi teised inimesed mitte enam labutada, ja kui nad ka libased wanemad oleksiwad.

Suure rõõmuga oli Marti seda juba eemalt märganud ja läks talle õue pääle wasta.

„Kas tead ka juba, Anu,“ hüüdis ta rõõmsa häälega, „et mina wäheajal olen oma peremeheks saanud? Salgu talu, mis siit seitse wersta eemal naabri-libelkonnas seisab on alles üleella minu omaks saanud, ja tulewal nädalil on Jüripäew, siis lähen juba siit ära unde kofta.“

„Wõi nii,“ wastas Anu ka hää meelega, aga sai pääle selle warsti jälle kurwaks, sest ta hakkas selle pääle mõtlema, et isa wist end tema õnne wasta seab ja teda Mardile mitte ei lasse minna. Seda märkas Marti ja ütles:

„Ma tean küll Anu, miks sa kurwaks saad. Ja jah, mu armast pruut, siin peame järele mõtlema, mis asi kõige parem on ja kuida meie peame tegema, et isa oma meelt natuke teisendaks. Sina, Anu, tunned ju oma isa paremine kui mina teda tunnen, ütles, mis sinu arust siin kõige parem on teha ja auna mulle selles asjas hää nõu!“

„Hää nõu on siin raske anda,“ ütles Anu ja õhtas õige raskesti, „minu isa on niisugune mees, selle meelt mitte nii hõlpsaste pöörata ei wõi, kui ta korra ühe mõtte sile on saanud. Aga müdugi teada, ei pea meie lootust ära heitma, waid peame teine teisele truult jäema, nagu õiglase pruutpaari lobus on.“

„Mis tal siis õiete minu wasta peaks olema?“ küsis Marti.

„Mina ei usu mitte,“ wastas Anu, „et ta selle pärast nii wäga sinu wasta on, et sa waene oled, sest ta on eene nitsama waene saunamehe poeg olnud, aga ülem asi on, see et

ta sind inimeseks armast, kes eluteele on sattunud. Sina oled tema arust wäga ilmalis ja jumalakartmata mees, loed raamatuid ja zeitungisid, mis unemal ajal wälja tulewad ja mitte wanameeselistele meele pärast ei ole. Nimest saab see tema meele wasta olema, et mina, kes tema tütar olen, ühele mehele lähen, kes mitte õpetaja ja munde Sakste meele järel ei ole. Minu isa on kirikuherra ja kirikuwõõlmõldri herra wäga truuteener olnud, ja see on temale hirmus libe mõelda, et mees, kes selles asjas temaga ühel nõul ei ole, tema wäimeheks peab saama.

„Aga mis peame siis meie tegema?“ küsis Marti jälle. „Sa ise ütled, et teine teisele truult peame jääma. Mina ilma sinuta elada ei wõi ja elades sind maha ei jäta, meie peame nõuu leidma, tulgu asi lüsti tahes ja kuida tahes.“

„Ta saab ka selle pärast juba ühest talist meie wasta olema,“ lisas Anu juure, „et tal enesel perenaist waja on. Minu ema on juba pääle kabe aasta surnud, ja ta on leikmees. Ma ei usu mitte, et ta nii pea uude abieluse heidab, eht ta küll alles mees on neljakümnekolmandama eluaasta sees. Mina olen nüüd perenaise asemel, ja seda on tal wäga waja, sest muidu on raske peret pidada.“

„Ja jah, see on õige küll,“ täiendas Marti sõnu, „aga ma arwan siiski, et meil muud nõu üle ei jõe, kui et sulle kofja tulen. See on kõige parem, saagu siis sest asjast, mis tast saab, mõtlu ta mind wasta eht mitte.“

„Seda arwan ka mina,“ ütles nüüd Anu, „tee seda, ja Jumal andku õnne, et see lorda libeks meie mõlemate kasuks.“

„Aga seda ma eene ei wõi teha, kui ma ise oma kofa pöäl olen,“ lisas Marti juure. „Sinu isa on päris kofa omanik ja waatab ka wist selle pääle, et tütar mehele saab, kellel oma kindel koft on, eht küll armastawal abielu-rahwal saunaturgas palju õnnelikum elu on kui sel abielu-paaril, kes teine teist ei armasta, suure rikkuse juures.“

„Jah, see on õige küll,“ ütles Anu, „ma tabaksin ka wäga hää meelega sinu abilaasaks saada. Wiimaseil ajal ei ole elu minu isamajas mitte enam nii mu meele pärast. Mina tean küll, et mu isa mind kui oma tüdrit wäga armastab, aga nüüd